

## Divdesmit septītā diena: Priecīgais

Vīnogulājs, kas dod intensīvu un stipru vīnu, Svētajos Rakstos tiek minēts vairāk par divi simti reižu – “Kungs, tavs Dievs, tevi ievēdīs labā zemē – ūdens strautu un avotu zemē, kuras tīrumos un kalnos izverd ūdeņu straumes; kviešu un miežu, un vīna koku zemē, kurā aug vīģes un granātāboli un olīvas, zemē, kurā plūst eļļa un medus” (At 8, 7-8).

Sīraha dēla grāmatā vīnogulājs ir gudrības simbols (sal. Sīr 24, 17).

Vīnogulājs simbolizē arī taisnīgā vīra auglīgo sievu – “Tava sieva kā auglīgs vīna koks tava nama sienās. Tavi bērni kā eļļas koka atvases ap tavu galdu” (Ps 128, 3).

Vīnogulājs ir Izraēļa simbols, Herods Lielais lika to izgremt kokā un noklāt ar zeltu svētnīcas fasādē.

Isaja grāmatas piektajā nodaļā un Evaņģēlijā, kuru uzrakstījis sv. Marks, divpadsmitajā nodaļā lasām par vīnogulāja cēlumu, tam apkārt raka grāvi un veidoja mūri. Vīna zarus mēdza apgriezt. Savukārt vīnogu ražas laikā nolīga sargus, lai tie, lapenēs apmetušies, sargātu to no ļaundariem, lapsām un šakāļiem.

Saimnieks ar mīlestību kopa savu vīnogulāju. Veidoja to kā mākslas darbu, domās salika viņā savu cerību, kopa to un sargāja. Vīnogu novākšana un sulas spiešana mēdza pārvērsties par svētkiem.

Nav šaubu, ka vīnogu vākšanas svētkus piedzīvoja arī Jāzeps un Jēzus, darbu padarījuši, arī viņi lika galdā Galilejas stipro vīnu.

Pashas vakarēšanas laikā galdā līdz ar citiem svētku ēdieniem tika likts tā saucamais Elija biķeris, to piepildīja vismaz piecas reizes. Durvis mielasta telpā tika atstātas vaļā, tā norādot uz gatavību sagaidīt Mesiju.

Vīns tika uztverts nevis kā dzēriens, bet gan kā dzīves papildījuma prieks. Vīns simbolizēja dzīvesprieku, draudzību, mīlestību, kāzu mielastu. Tikpat labi vedināja arī uz domām par debesu laimi, jo vīns bija uztverams kā nemirstības dzēriens.

Jēzus, pēc Vecās Derības praviešu piemēra, vēlējās izmantot šo dzīvības un prieka tēlu, skaidrojot Dieva Derību ar savu tautu: “Es esmu īstais vīna koks, un mans Tēvs ir Vīnkopis. Ikvienu atvasi, kas manī nenes augļus, Viņš nocērt, un ikvienu, kas nes augļus, viņš notīra, lai tā nestu vēl vairāk augļu... Es esmu vīna koks, jūs – atvases. Kas paliek manī un es viņā, tas nes daudz augļu, jo bez manis jūs nekā nespējat darīt.” (J 15, 1-5)

Jēzus, kurš līdzās Jāzepam ne reizi vien apgriezta vīnogulāju un vāca vīnogas, nonāk līdz secinājumam, ka vīna zars ir spējīgs dot augli vienīgi tad, kad tiek apgriezts un paliek vienots ar vīna koku.

Vīns pēdējo vakariņu laikā kļūst par mūsu dzērienu. Līdzīgi kā tiek spiesta vīnogu sula, tā Jēzus dod savas asinis, kas nodrošina mums dzīves pilnību priekā. Mūsu pastāvēšana ir apslēpta kopībā ar Viņu – patiesa Dzīve ir patiesajā Vīna Kokā.